

SPLIJTZWAM OF TOCH WATERMELOEN?

Verhaal van de Maand april 2008

Er was eens en er was niet... Zij waren drie en zij waren één, of toch niet? Eén kwam uit het noorden, één uit het westen en één uit het zuiden. Uiteraard waren ze iemand, stonden ze ergen voor en droegen ze namen. Laten we ze echter gewoon voor het gemak Eén, Twee en Drie

noemen, of in een oude taal: Yak, Do en Se. Zoals zo velen waren ze alle drie waren ze op zoek naar Diepe Waarheid en naar de Weg om de deze te bereiken.

Voor Yak voerde de Weg hem langs contemplatie; hij volgde haar tot zijn hoofd duizelde. Do's Weg liet hem de wereld vanuit een ander perspectief bekijken; tijdloos stond hij op zijn hoofd totdat zijn voeten brandden. Se vond zijn Weg in talloze boeken; hij las tot zijn neus begon te bloeden. Hevig teleurgesteld in hun afzonderlijke inspanningen besloten ze samen te werken. Wegen werden vergeleken: ervaringen werden uitgewisseld en oefeningen gezamenlijk beoefend. Misschien zou op deze manier ooit de Diepe Waarheid zich aan hen openbaren.

Veertig dagen en veertig nachten hielden zij deze gezamenlijke inspanningen vol, totdat opeens te midden van een witte rookkolom het gezicht van een zeer oude man verscheen.

"Bent u de Mysterieuze Gids der Mensen?" vroeg Yak

"Nee, dit is Zuil van het

Universum", zei Do.

"Dat zal best", reageerde de derde. "Ik ben ervan overtuigd, dat hij één van de Ware Getransformeerden."

"Geen van dezen ben ik!", donderde het gezicht "En toch ben ik datgene wat jullie denken dat ik ben." Hij zweeg even en vervolgde toen milder: "Dus jullie willen dus alle drie hetzelfde? Datgene wat jullie Diepe Waarheid noemen?"

"Ja zeker, Meester", riepen zij in koor.

"Weten jullie dan niet dat elke mensenhart zijn of haar eigen Weg zoekt? Er zijn net zoveel Wegen als er mensen zijn! Enfin, jullie hebben vanaf nu jullie eigen weg te gaan.

Luister:

Er is een weg die voert door het Land van de Dwazen. Een andere weg leidt tot het zoeken (en vinden?) van de Magische Spiegel. De derde weg dwingt tot het inroepen van de hulp van de Geest van de Draaikolk. Laat een ieder van jullie zijns weegs gaan. Doe wat jij denkt dat juist is."

Maar wat is juist? Yak, Do en Se keken elkaar aan. Ze hadden van deze onbekende verschijning zo weinig gekregen om zich op te richten. Ze wilden meer weten, veel meer. Bovendien welke Weg is juist. Ze hadden stukjes van de wegen van de anderen mee bewandeld en toch kon er natuurlijk maar één Juiste Weg zijn - de eigen natuurlijk! Echter voldeed deze enige Juiste Weg wel voor de paden die de verschijning hen afzonderlijk opstuurde? Wat is nu het juiste?

Yak vertrok als eerste. Normaliter zou hij nu links en rechts vragen of iemand ook een wijze in de omgeving wist te wonen, om deze om raad te vragen.

Nu vroeg hij overal direct naar het Land der Dwazen. Het duurde maanden voordat iemand voorzichtig reageerde met de opmerking dat hij waarschijnlijk wel een idee had. Opgelucht haastte Yak zich in de aangewezen richting. Zodra hij het betreffende land betrad, zag hij een vrouw met een deur op haar rug lopen. Verbaasd vroeg hij waarom zij dat deed.

"Opdracht van mijn echtgenoot", antwoordde de vrouw. "Vanmorgen toen hij naar zijn werk ging, zei hij nog, dat ik vanwege alle waardespullen in huis niemand door deze deur binnen moest laten. Dus toen ik om een boodschap moest heb ik de deur maar meegenomen, opdat niemand door de deur kan. Nu moet ik verder."

Yak knikte begrijpend. "Zal ik u iets vertellen, waardoor het niet langer nodig is om deze deur op uw rug mee te dragen?", stelde hij voor.

"Nee", reageerde de vrouw brusk. "Vertel mij liever hoe ik het gewicht van de deur zou kunnen verminderen. Dáár heb ik tenminste wat aan!

"Het spijt mij", zei Yak, en beiden vervolgden hun weg.

Even verderop zag hij een groepje mensen stijf van angst het veld in staren. Toen hij dichterbij kwam, wees iemand naar een grote watermeloen die op het veld tot volle wasdom was gekomen en fluisterde hem toe:

"We hebben nog nooit eerder eend dergelijk monster gezien. Het groeit vast nog groter. Veel groter. En dan zal het ons allemaal vermoorden. Wat moeten we doen? Niemand van ons durft het aan te raken."

Yak knikte bedachtzaam. "Zal ik jullie iets over dat ding vertellen?"

"Ben je gek geworden!?", siste de anderen hem toe. Hoezo vertellen!? Als je het doodt zullen we je rijkelijk belonen. . We willen helemaal niets over dat ding weten."

Yak trok zijn mes, liep het veld op en sneed een groot stuk uit de watermeloen. Smakelijk at hij het op.

Van alle kanten werd Yak handenvol geld toegestopt. "Alsjeblieft, ga nu weg en kom nooit meer terug, Zeer Gewaardeerde Monster Doder. Laat ons alstublieft in leven!

Langzamerhand begon Yak te begrijpen, dat als je in het Land der Dwazen wilde overleven, dat je dan ook moest denken en moest paraten als een van hen. Het lukte hem na enige jaren ook om een paar dwazen enige wijsheid bij te brengen. Als beloning daarvoor kwam ontvouwde de Diepe Waarheid zich voor hem. Voor de bewoners van het Land der Dwazen was hij een heilige en toch bleef hij slechts bekend als de Man die het Groene Monster Opensneed en Dronk van zijn Bloed. Sommigen probeerden hem zelfs na te volgen om zo ook tot de Diepe Waarheid door te kunnen dringen. Dit gelukte echter geen een.

Do was inmiddels ook zijns weegs gegaan op zoek naar Diepe Waarheid. In plaats het inwinnen van raad en advies luisterde hij slechts naar plaatselijke mythen en sagen en probeerde nieuwe oefeningen en andere houdingen uit.

Wel vroeg hij of iemand had gehoord van de Magische Spiegel. Hij ontving de meest uiteenlopende, verwarde en verwarrende antwoorden, maar toch na lange tijd begon hij een idee te krijgen waar hij de Magische Spiegel zou kunnen vinden. De spiegel lag

ondergedompeld in een bron, slechts op zijn plaats gehouden door een lijn zo fijn als een haar. Bovendien was het slechts een klein stukje van een spiegel, een minuscuul fragment. Is de Magische Spiegel niet opgebouwd uit de gedachten van de mensen en zijn er niet onvoldoende gedachten om een volledige spiegel te kunnen maken?

Het lukte Do om de Magische Spiegel te ontrukken aan de greep van de boze geest, die haar bewaakte. Het lijntje zo fijn als een haar knapte. Do staarde in de spiegel en vroeg om de Diepe Waarheid. Op het moment dat hij deze woorden sprak was de Diepe Waarheid bij hem. Do besloot zich vlakbij de bron te vestigen. Tevereden en gelukkig leerde hij jaren lang een ieder die dat wilde. Zijn discipelen echter bleken niet dezelfde concentratie als hij op te kunnen brengen, die nodig was om de Magische Spiegel met nieuwe gedachten te vernieuwen en uit te bouwen. Langzaam maar onherroepelijk verdween de Magische Spiegel in het niets. Echter, tot op de dag van vandaag zijn er nog steeds mensen die in spiegels zijn en beweren dat dit de Magische Spiegel is die ooit door de Wijze Do is bevrijd.

Uiteraard is dan ook Se reeds lang vertrokken op zoek naar Diepe Waarheid en natuurlijk de Geest van de Draaikolk. Deze Geest droeg vele namen, doch Se kende geen een hiervan. Dus gedurende al de

jaren dat hij op zoek was, passeerde hij regelmatig het pad van de Geest van de Draaikolk zonder het te weten.

Uiteindelijk na vele jaren liep hij een dorp in en vroeg aan de eerste de beste, of deze had gehoord van de Geest van de Draaikolk.

"We hebben nog nooit van een dergelijke Geest gehoord, was het antwoord. "Wel van Draaikolk, want dat is de naam van dit dorp."

"Dan zal ik nooit ente nimmer dit dorp dorp verlaten vóórdat de Geest van de Draaikolk aan mij is verschenen.", riep Se gepassioneerd uit.

Nu wil het geval dat de betreffende Geest zich vlakbij ophield. Geïrriteerd maakte hij zich aan Se bekend: "We moeten geen vreemdelingen in ons dorp. Wat kom je doen?"

"Ik ben op zoek naar Diepe Kennis", kon Se met moeite uitbrengen. "En mij is verteld verzekerd dat u, de Geest van de Draaikolk, mij kan vertellen waar ik haar kan vinden."

"Dat klopt", antwoordde de Geest. "Ik zie dat je al veel hebt doorgemaakt. Het enige wat je nu nog hebt te doen is een spreuk te declameren, een lied te zingen en een handeling te verrichten en dan zul je Diepe Kennis

verwerven. Kom, dan zal ik je spreuk, lied en handeling leren."

Se boog het hoofd en begon direct te oefenen. Het kostte hem jaren om zijn devoties tot in de perfectie te beheersen. Mensen kwamen van heinde en ver om hem aan het werk te zien. Ze waren diep onder de indruk van zijn standvastigheid, zijn geloofwaardigheid en waarachtigheid. De één na de ander begon hem na te volgen.

Se bereikte uiteindelijk bereikte niveau van Diepe Kennis. Zijn volgeling helaas niet, hoe hard ze ook in zijn voetstappen traden. Logische eigenlijk, zij begonnen pas mee te doen toen Sre reeds bijna klaar was.

Zo kon het gebeuren dat uit het noorden, één uit het westen en één uit het zuiden, ieder voor zich een eigen Weg vond naar Diepe Kennis, die ze alle drie zo begeerden. Ooit echter zouden ook hun respectievelijke volgelingen elkaar eens ontmoeten.

"Ik ken de Weg", zei iemand dan. "Ik heb hier een spiegel; kijk er goed in en ooit zul je Diepe Kennis verwer-

ven."

"Onzin! De enige Weg waarlangs je Diepe Kennis kunt vergaren", reageerde een tweede dan, " is door eindeloos te studeren en de juiste spreuken, liederen en handelingen te leren."

"Belachelijk!", kon dan een derde een duit in het zakje doen. "Het is veel beter een watermeloen te offeren. Dat is de enige juiste Weg!"

Pffffff, klonk het geluid van een splijtzwam.

- vrij naar een Soefi-verhaal
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl